

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: niedziela, 08, czerwiec 2025 08:34

Piotr Majoch

Odśłony: 1222

Jednostką właściwą do wydania decyzji w sprawie umieszczenia danej osoby w DPS, jest ta, w której dana osoba przebywa z zamiarem stałego pobytu - choćby nie była miejscem zameldowania na pobyt stały.

Naczelny Sąd Administracyjny rozstrzygnął spór o właściwość pomiędzy dwiema jednostkami samorządu terytorialnego uważającymi się za niewłaściwe do rozpatrzenia wniosku o umieszczenie osoby zainteresowanej w domu pomocy społecznej.

Spory pomiędzy dwoma organami dotyczące właściwości w sprawie wykonywania zadań pomocy społecznej, nie należą do rzadkości. Ich przyczynę stanowią najczęściej trudności w ustaleniu miejsca zamieszkania, na podstawie którego - zgodnie z treścią art. 101 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej - ustala się właściwość miejscową gminy. Tak było również w przypadku, który trafił na wokandę NSA. Był on sporem o charakterze negatywnym, tzn. żaden z organów toczących go gmin nie czuł się właściwy do rozpatrzenia wniosku, przekonując że zadanie to powinno przejść na drugą stronę.

Argumentem jednej z nich był fakt, że osoba zainteresowana przebywała od kilku lat w gminie innej niż ta, w której miała swoje miejsce zameldowania na pobyt stały. Ponadto, jak zostało to przedstawione przez jedną ze stron, nie miała możliwości powrotu do gminy swojego stałego zamieszkania z uwagi na sprzedaż nieruchomości, w której była zameldowana. Swoje stanowisko przedstawił jednak również przedstawiciel drugiej gminy - tej, w której osoba zainteresowana faktycznie przebywała. W kontrargumentach wskazano, że zainteresowana przebywa w wynajętym na terenie tej gminy lokalu tylko przejściowo, a mieszkanie zostało jej wynajęte przez członka rodziny po tym, jak przez jakiś czas była osobą bezdomną. Podniesiono również, że zainteresowana nie odczuwa związku z miejscem, w którym aktualnie żyje, toteż powinna być traktowana jako mieszkanka tej gminy, w której pozostaje zameldowana na pobyt stały - mimo, że już tam nie mieszka.

Naczelny Sąd Administracyjny rozsądzając spór i rozpatrując sprzeczne ze sobą stanowiska, powołał się na dwa kluczowe w tym kontekście przepisy. Pierwszy z nich stanowi art. 59 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, w świetle którego decyzje o skierowaniu do DPS wydaje organ tej gminy, która w dniu wydawania decyzji pozostaje właściwa dla danej osoby. Sprezycyzowaniu tej właściwości służy natomiast art. 101 tej ustawy, w którym przewidziano kilka możliwych okoliczności, jakie mogą wystąpić w podobnej sprawie. Posługując się tymi przepisami, Sąd zauważył, że wbrew twierdzeniom drugiej ze stron, miejsce w którym zainteresowana zamieszkuje, stało się miejscem, w którym ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Łączy się to z definicją miejsca zamieszkania wyrażoną w art. 25 kodeksu cywilnego. Wskutek sprzedaży dawnego domu, centrum aktywności życiowej osoby zainteresowanej przeniosło się do innej jednostki samorządu terytorialnego. Świadczy o tym sam fakt mieszkania w wynajętym tam lokalu, co wynikało z woli tej osoby, jak również chociażby korzystanie na obszarze tej gminy z usług opieki zdrowotnej. Powracając do definicji kodeksu cywilnego, NSA zauważył, że ustawodawca nie posłużył się tam kryterium trwałości pobytu, zatem nie istnieją podstawy do "podważenia" faktu, iż to gmina, w której zainteresowana przebywa aktualnie, jest jej miejscem zamieszkania. Tym samym, to ta jednostka okazała się właściwą do wydania decyzji, której dotyczył spór.

Postanowienie NSA z 22 maja 2025 r. (sygn. I OW 14/25)

Źródło: [CBOSA](#)